

RECENT PINTAT

Antoni Miró

2 0 2 1
LLOTJA DE SANT JORDI
2 0 2 2

Al meu poble Alcoi

RECENT PINTAT

Antoni Miró

2 0 2 1
LLOTJA DE SANT JORDI
2 0 2 2

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Miquel Navarro

Santi Pastor

Josep Sou

Feliu Ventura

Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ: Antoni Miró

COMISSARIS:

Fernando Castro

Josep Sou

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

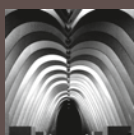
© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

IMPRESSIÓ: ASTON LENIER

DIPÒSIT LEGAL: A 483-2021

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

ALCOI
capital cultural
valenciana 2021

GENERALITAT
VALENCIANA

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

La innocència prepara el camí de la ciència, així ho van entendre aquells que trobaven en l'allunyament de les estructures socials, l'assossec propi de l'home natural buscant-se a si mateix en la pedagogia de la naturalesa. Es tractava de la Fuga Mundi aconsellada per Petrarca a manera de la fugida de la multitud per a trobar la soledat amb un mateix. Aquest posar distància física i mental havia de conduir a la felicitat en la terra. Rousseau deia que, si La naturalesa ha fet a l'home feliç i bo, la societat el deprava i el fa miserable. Ell mateix es va allunyar del soroll, rebutjant la participació en la societat parisenca de la seua època.

El distanciament pren altres formes a principis del XIX amb el moviment romàntic, una escapatòria cap a terrenys no explorats d'exaltació de l'esperit, buscant l'expressió del jo intern i els sentiments individuals en un afany d'independència passional absoluta en geografies imaginàries.

En l'Art, va ser comú aquesta manera d'entendre la vida allunyada de les multituds amb les Escoles-colònies d'artistes de Pont-Haven (Gauguin Sausier i Denis) i Barbizón (Rousseau, Corot, Millet, Daubigny) El retir de Monet en Giverny, la marxa a la Polinèsia de Gauguin. Van ser els simbolistes amb les seues sinestèsies decadents els qui continuen tallant el fil amb el món real com Gustave Moreau.

5

És una paradoxa artística aquest allunyament de la societat, perquè l'autor s'allunya, però l'obra es queda, perquè es pot crear en soledat, però no sense referents, així que la creació no fuig amb l'artista sinó més aviat al contrari, es queda i es nodreix de la societat, perquè és el reflex i conseqüència de la seua formació, perquè l'artista no deixa de mimetitzar-se amb l'entorn social on viu, el necessita, perquè a través de les seues vivències, queda ancorat al seu temps i abans que s'esgoti el brollador de la creativitat ha de tornar a nodrir-se de les experiències i els fets del seu moment a través de la volta a la civilitat, els mitjans de comunicació, les tertúlies, les exposicions, i d'aquesta manera assimilar la modernitat del moment per a viure la seua època o canviar-la, però sense retrocedir perquè si ho fera cauria en anacrònics arcaïsmes i quedaria fora de joc.

En suma l'artista tria el propi camí dins de la seua època i establint un pacte aconseguix el vincle amb els valors de la societat en què viu, d'aquesta manera la història de l'art està repleta de multitud de plantejaments de pactes amb diversos aspectes de la humanitat constituïda en societat; el Renaixement pacta amb l'equilibri i la serenitat, el barroc amb els arravataments místics i religiosos, el romanticisme dona curs al sofriment passional, el realisme huitcentista gira la mirada al fet social, les estètiques impressionistes pacta amb la naturalesa civilitzada, el preciosisme amb el burgès decoratiu, ... i el realisme social del segle XX pacta amb la democràcia... per citar alguns rellevants.

Baudelaire demanava a l'artista que plasmarà en les seues obres l'heroisme de la vida moderna Dilthey advocava per a satisfer la necessitat cultural d'acord amb els nous temps i Pérez Galdós exigia als artistes que pintaren la seua època, allò que veien.

Serveixi aquesta introducció per a endinsar-nos en el territori d'Antoni Miró qui maneja amb bons resultats aquesta paradoxa, basada en la dicotomia soledat-societat.

Actua Miró com un telegrafista invisible i solitari, emetent art a l'instant des d'un extrem del globus a l'altre, en una espècie d'esperanto artístic comprensible per a totes les llengües a la recerca de la universalitat estètica perquè el tema no li és indiferent, no és un ull innocent que pinta un feix de llenya sense saber el que és, com Courbet.

Al contrari Miró sap molt bé dirigir l'espill cap a la realitat, que no és viscuda en primera persona, així obté el seu reflex amb el mirall, el qual és traslladat a la imatge, en un procés en el qual incorpora el que veu al que sap i retorna allò que elabora a la societat per a participar en la creació d'un estat d'opinió. Pensa en local però actua en global, no és un artista amnèsic allunyat de la societat, observant des de la butaca el declivi de la civilització, Miró no pensa en els objectes i els éssers, sinó que els percep des de la realitat amb totes les seues formes i emprant un sofisticat i metòdic aparell tecnològic exhibeix el missatge de les seues obres al voltant del món.

El signe de Miró no és lingüístic perquè no exposa i expressa, sinó que visualitza i no és condicionat per una intricada semiòtica, sinó pel llenguatge natural de la imatge, que creua el globus d'un extrem a l'altre de manera simultània si vol, perquè la mirada és el llenguatge, no hi ha intermediaris i el contingut primer del signe denota la resta de manera manifesta, sense equívocs

Antoni Miró ja ha deixat arrere el simbolisme pop de la dècada dels huitanta (recordem El Misteri republicà o Psicoanàlisi de la pintura) i les seues reelaboracions de Pinteu Pintura. Entrada ja la tercera dècada del segle XXI, gira el seu mirall cap a una obra de llenguatge plàstic internacional, allunyat com de costum de l'art conceptual amb un missatge recognoscible per qualsevol raça, religió o estat social.

Sense deixar mai abandonats als col·lectius socials que lluiten contra les injustícies i la corrupció, (Mani-festa) ni el món de la cultura (Personatges) Miró s'endinsa en altres àmbits personals amb la sèrie Costeres i Ponts, que pren l'encàrrec d'exercir de dura pedra de carreu en un homenatge a la ciutat que el va veure nàixer i créixer.

Pedres, formigó i ferro que dona pas a la carn mòrbida de Havana i Nus i Nues, on la dona té un importància central en aquestes sèries d'obres iniciades a partir de 2012 i en un joc de tipologies arquetípiques la base de les quals se sustenta en les deesses gregues que actuen com a pantalles de projecció de l'inconscient; exclou l'artista dues tipologies de dona, la *dona Persefone* que habita el món subterrani de les experiències ocultes i místiques (tractada pels simbolistes com Romero de Torres i Franz von Stuck,) o la *dona Hera*, la del poder mundà (Madrado i Wintherhalter)

En les últimes sèries, no obstant això, Miró capta en l'espill la *dona Artemisa*, atlètica i aventurera en el Vol del Gat amb Sol Picó així com en la sèrie Mani-festa amb les dones activistes anònimes. Aquest agitador cultural no deixa d'obtindre, d'una manera o una altra, el reflex especular de la dona, en la sèrie Personatges, on ressalta i denota la importància de la *dona Atenea*, culta, intel·ligent i civilitzada, també reflecteix en paral·lel una obra femenina introspectiva provocativa en Suite Havana i els seus Nus i Nues i aquestes obres no són més que una immersió en el món de la *dona Afrodita* d'inspiració artística basada en els aspectes de sensualitat, bellesa i sexualitat amb certes derivacions cap a la tipologia sicalíptica de la dona fatal.

Antoni Miró persisteix en la paradoxa, refugiat en la seua Arcàdia particular, a l'abric del món, es relaciona amb ell a través de reduïdes tertúlies i voluntàriament reclòs intramurs, pinta el món extramurs. Viu envoltat de paisatge però no és pintor de paisatges i encogat per la llum del dia, prefereix el silenci de la nit.

Antoni Miró, l'artista paradoxal però gens contradictori i molt segle XX, és el que ens ofereix ara les seues últimes creacions a la Llotja.

JOSÉ LUIS ANTEQUERA

Associació Internacional de Crítics d'Art.

Despulleu a una persona, de qualsevol cultura, i quedarà inerm; se sentirà avergonyida i no es comportarà amb naturalitat. Hi ha dos fets indiscutibles: quan vam començar a cobrir-nos, segurament a causa del fred, això va generar una pell sense pèls, excepte els raconets que necessiten protecció o aquells que són inaccessibles a les vestimentes.

L'altra fet és d'origen religiós: sustente la teoria, després d'haver comprovat que les persones d'edats remotes, excavant, només s'hi han trobat deesses, que hom vivia glorificant les dones. El fet que les dones parim, les va col·locar en un lloc reverencial, com la reina de les abelles. Però aviat algun espavilat va comprovar que els naixements eren nou mesos després que la dona en qüestió hagués copulat. I així, en períodes diferents els animals. Res, es van dir, la llavor és de l'home, elles només posen el forn on jeiem dins de la panxa, com també dependrà d'elles l'alimentació. Però la llavor, el creador, és l'home. I així va començar el patriarcat.

La superioritat de l'home sobre la dona és molt intrigant: per què no va disminuir, de manera dràstica, la demografia després de la Segona Guerra Mundial? I hi van morir milions, la majoria homes. També posa en qüestió les lleis de la mar: "Les dones i es infants primer!", ordena el capità en un naufragi. No, no estan, davant la mort, afavorint els febles: és la crida fosca de l'espècie que no es pot permetre la mort de les dones, tant és així que en la majoria de cultures la dona és preservada de les guerres.

Però el fet més important per abolir la nuesa és la religió, totes les religions. Algú em pot explicar de què serveix la virginitat, tan lloada i admirada? Jo sospite que és la garantia que té el mascle de què el fillet és seu. Encara hores d'ara, en un part, totes les dones que hi són, i en totes les cultures, s'exclamen: "Igualt que son pare!", perquè aquest s'ho crega. Hi ha estudis, sobretot a l'hospital de Sant Pau, que avalen aquest teoria.

Hi ha llocs maliciosos d'striptease, on a mig despullar es veu que una dona resulta més atractiva. També hi ha cultures en què la dona exhibeix els pits, sense ofendre ningú, però els mascles, sempre tapadets, no fos que no siguin titllats de poca fortalesa sexualment. I hi ha també platges on el nu està permès, per a satisfacció dels usuaris que s'acosten més a la natura.

Ara bé, per a un artista, la realitat és fins i tot el que està ocult, siguen caníbals o siguen dones en etèria nuesa.

Antoni Miró és el millor dels pintors contemporanis, i li agrada mirar endins endins. Al seu llibre "A la Base", on reproduceix quadres sobre la nuesa, busca la puresa del nu, i no sols això, tots els raconets del cos, amb preferència per les parts sexuals. El resultat és enlluernador; només els ignorants ho miren amb excitació.

Antoni Miró ha fet del cos humà un altar a la bellesa, des del forat del cul fins als altius mugrons. Ha trencat normes -que sospito que és la cosa que més li agrada al món- i hi ha anat abocant-hi la bellesa, que han negat de sempre les religions. Us imagineu un seminari sobre demografia a Montserrat, per exemple?

El pols del pintor no tremola en cap instant: és precís, d'un figuratiu palpable, i d'una celebració al que fa mil·lennis que ha estat prohibit. Sí, és cert, a sota d'aquestes belles pintures es nota el somriure del pintor. Que ens repta i ens diu tot el que és natural i sense ficcions pertany a la humanitat. I sobretot als artistes. Genial, un cop més.

Antoni Miró és un excel·lent pintor i ens toca l'ànima amagada mostrant-nos el que no convé mirar. Les barbaritats bèl·liques o els amagatalls del cos. No puc més que enviar-li una besada de gratitud i amistat i també, per què no dir-ho?, amb un puntet de lascívia.

ISABEL-CLARA SIMÓ

(Darrer text d'Isabel dedicat a Antoni Miró)

8

«*Potentissimus est qui se habet in potestate*»

Sen. *Ep.* 90, 14

A manera d'exordi.

Potser com un arcà, quasi sense alteracions transgressores del corrent que empara la determinació d'anomenar, o definir, una i altra vegada, el pintor Antoni Miró, els epítets llueixen expansius. I diuen, sempre, veritat. Bé és cert. Però pensem que n'hi ha d'altres maneres de reconèixer la freqüència activa d'un quefer que ve de molt antic, encara que sembla oportunament nou i arrelat a les circumstàncies que la vida va escampant arreu. Doncs sí, hi ha d'altres maneres de dir d'Antoni Miró. Hi ha d'altres tan exclusives formes d'habilitar adjectius qualificatius, i que fiten de ben a prop el perfil emocional del pintor, que ens haurem de capficar en la labor d'insinuar un altre ferment que apuge la massa potent d'una especial manera de ser, i de comportar-se, també.

9

Aleshores hem dit de l'artista: compromès, lluitador, aferrissat contra la injustícia, tossut valedor dels desheretats, denunciador dels abusos dels poderosos, somniador de furs i de llibertats, etcètera...

I també podríem dir, altrament: artista tan sensible, esteta de la percepció, curador de la forma, incardinat en la metafísica del color, especial abellidor de metàfores roents, càustic observador de la condició humana, humorista benhumorat, imaginatiu, ambicions en la recerca del plaer conceptual, aclaridor de la referència d'allò primordial, constant escorcollador d'universos precipitats des de la causa ingent de la pintura, amerador, en silenci, del gibrell on s'hi fonen les idees abans d'esdevenir-se joia de la pintura. Ara, podríem assajar un món ideològic a partir de la confirmació adjectiva. Ens cabria, també, la possibilitat d'alterar el que ja coneixem i se'ns ha dit abastament. I si ho férem no informariem en defecte del coneixement que hauríem de procurar. No. La pintura, el «treball» creatiu de l'artista Antoni Miró, no té un fàcil resum, clar està. I per què? Doncs perquè la intensitat de la producció és d'aital magnitud que dificulta un discurs magre, escàs i, potser, indigent de conceptes més o menys il·luminats. Ara bé, el que sí accepta la anàlisi és l'atenció directa sobre la potència de l'instint que flueix al si de cadascun dels traços que conformen l'òrbita general de la tragèdia (l'obra total, com una gran tragèdia): des del «*προσκήνιο*», i calçats els coturns, una màscara revestida amb la pell del *τροάγος*, convida a seure al «*Κοίλον*» els espectadors, delimitant les distàncies entre el desig i la realitat. La pintura quan és tan essencial com ho és la d'Antoni Miró, no il·lumina amb el far de la il·lusió, pel contrari fa camí a l'endins de la carn que ja no pot defugir les regnes del destí. La pintura, ara, en aquest cas,

transita des de la boira de l'inconegut fins la llum que s'aprima per tornar-se veu: sempre hi haurà un fil d'esperança a punt de germinar, mentre els iconoclastes llancen pedres vers un cel ennuvolat i tèrbol que no s'adiu amb la voluntat, ni tampoc amb la fermesa de les actituds quasi dissímils en el temperament lliure dels homes. Els adjectius són poderosos, doncs integren la possibilitat de la definició, però són encara molt més valuosos quan suggereixen estadis de vida, o de provisional manera d'engegar la dinàmica existencial de la creativitat.

1.- Què entenem per nuesa quan ens referim al pintor Antoni Miró?

10 La nuesa en té moltes i variades possibilitats de filiar-se a la semàntica més diversa i radical, però, *inter alia*, nosaltres entenem aquesta nuesa, la del pintor Antoni Miró, com una veritable aproximació a la netedat. L'obra, parlem en termes generals, clar està, manifesta una voluntat de foradar els murs, d'aclarir comptes amb els nutrients que s'esllavissen buits de continguts. L'obra s'hi singularitza per acomodar la percepció a la realitat, per dir poèticament més que no mostrar evidències, per fer-ne el trasllat d'un llenguatge que tots entenem per la diafanitat del cos i tipus de lletra emprats.

S'altera, ara, per voluntat d'una emancipació de l'esguard (sempre present la mirada amb les seues particulars pertinences), el conjunt d'allò que s'hi resol epidermis amb tanta freqüència malaltissa. La força punyent del pintor va més enllà de les icones que vesteixen els seus llenços, i també procura l'escorcoll particular que haurem de fer per a trobar la matèria arterial del sentiment, i de la joia. Tot, a vegades, és qüestió de temps. I a mesura que la veu minva el sonor cant, o s'afebleix esgotada, o quan s'allibera dels contagis roents de la desfeta significativa, s'acrex ben esponerosa la causa, les causes, que determinen la puixança remota dels versos pintats, o de les pintures cantades. Tot s'aproxima en dansa permanent. I els testimonis ja no són suficients, doncs obeeixen a la concreció d'un jorn inaugural. El pintor agafa de la mà el temps, i en fa una circumstància per a pintar el que hi ha de veritable al si de la comèdia general de la vida. Ni tampoc és cosa de maniqueus, ara i ací. És qüestió d'oportunitat, de freqüentar la veritat, de travessar la frontera i vèncer el filferro de la impotència col·lectiva. No és un testimoni temporal l'obra, és una aprofundida manera de dir, poèticament, que la ira del viure permanent té un sentit si s'abraça la matèria orgànica del repte en la memòria. El que hi ha, hi ha, i per tant existeix, però amb molts matisos que poden incorporar-se al través de les arestes de l'art.

Potser siga, *prima facie*, una altra manera de mirar, i això, clar està, és ben particular, i potser identitari del cant en la pintura d'Antoni Miró. I quan diem nuesa, també diem llibertat en la tria dels hàbits que hauran de vestir la malaguanyada severitat dels temps que corren. Nuesa com a símbol d'una veu sense paranys ni metàfores adjacents. Nuesa com a exemple d'allò que rau a l'endins de la condició creativa del pintor. Nuesa com a rerefons radiant del clam de la penyora col·lectiva. Nuesa com

una substància fràgil, però armada fins les dents de sinceritat i de gosadia, a la fi: «...a mesura que passen els anys i parles amb veu més baixa/mires el sol amb altres ulls;/...deliri de la carn, bella dansa/que fineix en la nuesa...»¹, ens ajuda en el resum Yorgos Seferis. I si la nuesa és la verbalització pictòrica – poètica del clamor que empeny la mà de l'artista, el seu mirar agut permetrà la inoculació d'un desig irrefrenable, per part nostra, d'acompanyar-lo en la visita als deus que l'inspiren: els homes en llurs combats diaris per vèncer la melancolia, la qual, diuen, no aprofita per a res que siga saludable.

2.- Els temes com a mite?

El mite. Hi ha mite? Hi ha mitòmans? I si els hi hagués, de mitòmans, aquests cedirien la seua arquitectura moral, conductual, a favor de les necessitats del mite? La conseqüència del mite és l'extensió dels mitòmans, que viuen de les causes que s'alliberen al través dels propis mites. Potser reverenciar el mite comportaria una connexió tautològica, d'aprovació sense reserves de la substància informativa que flueix des de l'exemple ben acceptat. Doncs bé no hi ha mites sense mitòmans que els suporten, ni civera que aguante massa temps la processó encesa a cant coral, i potser mística.

A la pintura d'Antoni Miró no figura la «realitat» mítica, ni aquesta precisa de cap senyal que manifeste la gravetat del seguiment sumptuari. A l'obra de l'artista hi ha celebritats que criden, com ho fan els cartells que vesteixen els carrers que els ciutadans transiten dia a dia, engrunes de civilitat. Ni més ni menys. Figures totes que s'arriben des de la ribera d'un somni vertebrador de felicitat humana, del record fantàstic, i de la veu pregonada de la intel·ligència. Si no hi ha mites, així doncs no calen mitòmans. Hi ha reverberació dels símbols de la lleialtat als principis, i a la custòdia d'horitzons oberts, o de la fràgil manera d'entendre l'existència. I també hi ha la presència anònima (sembla un contrasentit) d'un munt d'exiliats de les hores, o del temps i de la vida. L'artista, com un taumatürg, desferma la pintura dels seus ancoratges als tubs que la contenen, i en fa matèria primera, i resolta, d'expressió plàstica. I no podem apartar els ulls del llenç doncs ens fueteja la necessitat de la consciència en recíproca radicalitat. Els tubs d'escapament, ara, esventen fums tòxics, la metzina, però, resta a la mirada que defuig un lleu tast de dignitat. No hi ha mites, hi ha la bressolada misèria dels tristos que no en saben de ficcions car desconeixen el mot garantia. La pintura li trenca l'espalla a l'arquitectura que s'hi vol moral, guanyant un espai cimer en la geografia d'un quadre qualsevol d'Antoni Miró que comporte l'evidència d'un home palplantat al bell mig de l'existència. O potser tot sol.

Quina classe de mites podem enyorar? Podem demanar vestigis d'un passat ultralleuger? Podem exigir una pintura que no parle, ni escolte, ni faça colla? Admirem els avantatges del silenci en un paisatge groller? El mite rau, només, als homes en llur condició col·lectiva. Dons el món resta confirmat a partir de tants mons diversos, i generosament plurals. I la legitimitat dels quimèrics, si hi són presents, s'hi substantia en la poètica cardinal de l'esperança. La pintura d'Antoni Miró resta dempeus

en la fermesa de la sensibilitat, i és una veritable commoció. Un univers que se'ns aproxima devers la memòria, i ens cala fins el fons del nostre propi record de les coses. És, si més no, com un aplec, o com una voluntat compartida a l'hora de l'àpat virginal d'un comú encanteri. És la poètica de la pintura quan alleuja les regnes que tibem molt fort de la comprensió i del coneixement: «*Oh terra, que manques de veu, concedeix-me'n una!*»², canta Whitman contra el pronòstic de la mudesa amb un cert to d'alleujada certitud en l'esdevenidor de la història. La figuració resta en l'equilibri, i la delicada manera d'ajornar el tràngol condueix vers la latitud comprensible dels encontres nostrats. Així.

3.- Les sèries com un senyal d'identitat.

12 Tantes sèries confirmen la regla. El treball, d'aquesta manera abordat, denuncia una voluntat d'aprofitar els recursos, i també els materials de què se'n disposa en cada moment oportú. L'artista Antoni Miró ha fet de pelegrí entre les estances de la imaginació, i ha importat de les terres llunyanes del pensament o de la intuïció, materials ben diversos que han resultat ser llevat consistent per a la causa de la seua creativitat. El resultat ha estat la recurrència al transsumpte sèrie, o el que és el mateix: la necessitat del dir poètic i creatiu és tan gran que amb un sol quadre resulta impossible de dir-ho tot al mateix temps i amb una sola veu, un sol llenç, o un sol vers en forma de pintura.

Les sèries en Antoni Miró són com un senyal d'identitat. Són una mostra generosa d'arrossegar els peus pels paratges de l'incògnit, mentre la llum, enterca com ella sola, il·lumina una i altra vegada la certesa d'un nou encontre, una nova troballa, un nou substantiu que afegir a la llista dels mots inabastables en el firmament existencial. La labor sòlida mai no defalleix, quan el verí de la recerca afecta tota la potència amorosa amb ànim de conquesta. Una i altra vegada s'acreix la proposta: cada quadre és una lluna distintiva dintre del si capital de la idea congènita que s'alimenta de tantes fantasies. Però l'essència persisteix en cadascun dels abordatges millorant sempre el conjunt, i ajudant tothora la comprensió de la batuda. No podríem entendre l'obra d'Antoni Miró sense les sèries, sense el treball amb aquesta intensitat, només perquè reconeixem l'accent de l'artista, i les seues manifestacions que suren a sobre de la pintura des del marc dels quadres. I sense cap taca al terra, doncs això seria malbaratar els recursos escassos de què se'n disposa a l'hora de la feina sense hora ni límit. La línia prima de la matinada inunda d'espasmes l'estudi, i és ara quan el frec dels pinzells suavitza l'embriaguesa demanant el descans merescut i necessari.

Sense ordre que ens relligues les mans direm: Nus i nues; Amèrica Negra; La Fam; El Dòlar; Pinteu Pintura; Vivace; Suite Havana; Pobres; Costeres i Ponts; Ovidi; Mani-Festa; Suite Eròtica Grega; Personatges..., un clar exemple d'allò que diem. I una ferma voluntat de pastar amb el rem fornit dels anys, i també del dolor que implica tota creació. Així, en cada quadre hi ha la totalitat, tot l'univers comprensible de la idea. Però en cada quadre hi ha una part substancial de tot el missatge. Vasos co-

municants que flueixen correspondència de molt divers temperament però que agermanen en el fons les filagarses constituents de l'expressió creativa. Un sol substantiu, amerat, però, per tants i tants adjectius que honoren la realitat resultant. Un cavall esberlat s'hi desdobla en cent cavalls que solquen la praderia de la injustícia, però l'artista l'instal·la amb els peus del perot que viu als cromos de la infància. Una dona plorant és totes les dones que sagnen per la ferida de la incomprensió, mercè a una guerra infame. Cada pidolaire és la fugissera matèria que ningú no vol mirar perquè fa molt de mal... *«Si alguna cosa hi ha que encara pugui salvar-te d'aquest tràgic cansament/és aquella imminent, tossuda/voluntat de comprendre. I ara, assaja/de repensar figures i paisatges;/amb els ulls clucs, dibuixa'n el perfil/minuciosament, perquè la força/d'aquest món càlid i furtiu et doni/l'equilibri perdut i la certesa...»*³, s'ens apropa la matèria fecunda en el vers de Miquel Martí i Pol. La seguretat de trobar-nos amb l'equilibri després de tastar la integritat del sol que llueix a l'horitzó. La visita permanent als orígens fecunda les idees, tot desplegant les teles al lliure albir d'un vent encoratjador i dinàmic. Les sèries identifiquen el pintor i adoben el vers intens del poeta. Antoni Miró necessita l'aplec de veus, i mostra la fruïció d'un vellut, a vegades, de difícil captura. Les sèries són consubstancials al quefer adelerat de l'artista que descansa quan pot i, mentre dorm, concita l'harmonia del vers en la pintura dels somnis.

13

4.- La incorporació de la realitat.

Una estratègia? Una manera d'entendre la pintura? La pertinent vinculació al món que rutlla cada dia? La principal forma d'acabar identitat amb col·lectivitat? Instrument per a contar històries que ens impliquen i, per tant, ens pertanyen? L'alliberament de la llosa que maltracta el propi entusiasme? No ho sabem del cert. Potser tot alhora creix de manera exponencial al si de la pintura d'Antoni Miró. És ben evident, però, la presència d'un torrent d'imatges que vehiculen la palmària realitat amb el món creatiu de l'artista. I, potser, per evident, oculta allò més singular que habita al si dels seus quadres. I ens expliquem.

La realitat supura pels porus en l'obra d'Antoni Miró. Fins i tot quan la representació d'una estampa històrica protagonitza l'escena. Allà, el flagell irònic del pintor retruny per tots els punts cardinals de la proposta pictòrica. De l'escena se n'escapa la referència pretèrita i es formalitza la crítica severa del present immisericorde. A vegades, només un detall descavalca de la història remota, i per via de la causticitat esperpèntica l'obliquïtat de la denúncia reconfigura la lectura en els teixits del món diari. I pensem en «Les llances», o potser també en «El retrat eqüestre» i fins i tot en «El misteri republicà», per ajustar les referències d'allò que comentem.

Però hi ha d'altres maneres d'efectuar l'abordatge exigent del retret: la desfeta als carrers on s'hi cou la vida, i reblerta d'inhòspita fúria combativa, s'hi trasllada als quadres no com un pamflet revolucionari, altrament com una cabal evidència

que indica que tot allò de violent resta present a les nostres vides. No es tracta d'una crònica enunciativa; el que estem veient, ara, és la pura realitat. No obstant la pintura, l'especial mirada de l'artista, a banda de verificar els fets, incorpora la sensibilitat creativa procurant de la pintura un fet fundacional, una «realitat artística». Els furs, nogensmenys, són ben comprensibles perquè la trajectòria reconeguda del pintor tampoc necessita massa definicions ni especials posicions comunicatives. Sí, ara, i pensem en la sèrie «Mani – Festa», Antoni Miró va molt més enllà d'un ajust de comptes. La pintura habilita el coneixement d'una altra manera: la interpretació dels símbols d'un temps present, i que necessita de lectures crítiques com aquesta ho és: «...on restaran els altres? Van dir que vindrien./Surt a buscar els meus amics/i em troben cercat pels murs.»⁴ afegeix la veu poètica de Manlio Argueta quan ens apercep de la seua veritable nuesa davant l'empresonament. Un món veritable resulta ser la realitat amarga que ens toca severament, sempre sense justificació possible que ho pugui emparar, o almenys explicar convenientment.

14 A vegades, també ara, la realitat és una sola mirada, un sol esguard furtiu. Al través dels ulls llegim la fortitud del dolor inscrit al rostre de la dona que plora llàgrimes a vessar. ¿És tracta d'una ficció pictòrica, i per tant artística, o potser de la realitat que habita a l'eix primordial de l'obra d'art? I clar està, pensem que totes dues coses forneixen l'entrellat de la nostra lectura possible: A vegades, i en el cas d'Antoni Miró és un exemple, en la pintura s'hi precipita la realitat d'una manera, potser, més evident que no pas a les places i carrers dels pobles i ciutats ocorre. La pintura no és però un testimoni només, és l'alteració creativa d'allò concret, i servit ara, mitjançant l'esguard faedor del poeta que canta mercè a la sintaxi especial del color i de la forma.

5.- La subversió de la pintura analítica.

Quan s'hi diu la veritat, tot sembla subversiu. Serà perquè qui escolta, tot ho resum de manera incendiària, potser. No hi ha res com la veritat de la realitat per a confirmar la ganyota dels benpensants. I quasi mai dos més dos fan quatre. Açò s'hi avé només a vegades. Altra cosa seran les intencions que s'hi manifesten davant la tragèdia d'una possible anàlisi que atorgue carta d'incertesa als resultats de la reflexió. I com diria Kant «crítica és anàlisi», i per tant només a partir d'una anàlisi acurada podem trobar els camins de la comprensió de les coses. Amb certa dosi de paciència i molta voluntat d'incidir en la matèria observable.

Ara, a manera de màxima imperativa, diem: l'obra d'Antoni Miró és un pintura analítica. Al través de les suggerents anàlisis s'hi construeix un panòptic crític d'abast extraordinari. No hi ha extrem d'un quadre que no reverbera llargues dosis de crítica. I no val a dir allò de la crítica constructiva, doncs no ens refiem d'aquest giravolt mental. La crítica, ja ho hem dit, és anàlisi. I l'obra de l'artista, així doncs, és generosament analítica. Una anàlisi que incorpora fets del passat i moments de la

quotidianitat. Una anàlisi que s'hi submergeix en l'escorcoll de tot allò que afecta l'home. Una anàlisi que l'impulsa a verificar, i l'art té molt de verificació, l'autenticitat del comportament humà.

I de la anàlisi s'hi arriba a l'aprenentatge constant. De tant d'ensumar la matèria vital s'hi cull el coneixement del món, i de les arestes que el conformen. A vegades la mirada penetrant aporta una bona dosi d'òbol creatiu, car la pintura, l'art en general, transita la vastitud del coneixement.

A l'obra d'Antoni Miró s'hi registra la categoria analítica mercè la constant observadora de la realitat. Cada història que ens trasllada resulta ser un rigorós estudi del món, una reinterpretació de la realitat, com ja hem dit abans. I és la llibertat de l'artista que preval per damunt de qualsevol altra consideració que vulguem fer. L'estudi, i el seu producte final, determina l'abast de la anàlisi; des d'aquesta s'hi concep primer, i després se'ns trasllada, l'obra crítica, motivada per les mil i una circumstàncies que el pintor permeabilitza des de l'estança del seu estudi. Els *mass media* diuen, a vegades de manera deforme, de la realitat. La pintura d'Antoni Miró diu, mitjançant la projecció íntima de l'art, de les qualitats de la realitat. Perquè hi ha interpretació.

15

Hi ha, però, subversió a la pintura així concebuda? Calen additius extemporanis per a forjar l'intent perceptiu de la realitat? ¿Pot ser, ara, que la pintura creue el llindar de la porta analítica per a oferir resultats crítics, i només crítics? La subversió potser estiga en la metàfrasi, en les reaccions que provoca, no pas en els nutrients que presenta. Una anàlisi ofereix possibles resultats: evidències compositives del món que observa, i en aquest ordre de coses, la pintura d'Antoni Miró s'inscriu al si de la reflexió i de la voluntat comunicativa. Després vindran les altres anàlisis, i els apropaments al segell identitari dels conflictes ideològics: «...*Fóra millor abstenir-se,/aixecar barricades/lentíssimes, ocells/ben morts. Al migdia/vindran, potser, a collir/els llavis que resten oblidats a les voreres.*»⁵ incorporem de Marc Granell a la nostra reflexió, al voltant de la pintura d'Antoni Miró. De la profunditat del seu estudi, i de la íntima percepció que en té de les coses, s'adiu la pintura que executa. La cultura té aquestes coses: la coherència s'hi dona quan des del pensament s'hi segueix la interpretació en forma de proposta creativa. Des de la causa inicial de la documentació, i amb un clar exercici imaginatiu, la realitat s'inscriu a l'endins de la pintura. En «El dòlar», per exemple, tots els soldats són *el miles gloriosus* de Plaute, una conxorxa d'indocumentats que alimenten la ira dels oprimits. I és una realitat analítica. La subversió, si s'escau, la procurem nosaltres.

6.- L'home com epígon de si mateix.

Caldrà dir-ho. Ben fort i sense complexos de cap tipus. L'home pot estar epígon (επίγονος) de si mateix, sense fer-li cap volta a l'argument, ni redreçar el camí per connectar al darrere de l'asseveració. Cap màgia sustenta l'axioma ni cap paraula nouvinguda alimenta la inversemblança de l'acudit. Sí. L'home pot estar epígon de si mateix.

Antoni Miró és la identificació d'allò que diem. L'artista és un epígon de si mateix. Segueix, ja fa una barcella d'anys, entossudit en trobar, sempre, el camí que li és més adient. I la cosa, ho assegurem, ve de molt lluny. Antoni Miró treballa en instàncies de realitat per a confegir els seus treballs plàstics, la seua fortuna bàsica. Tots ho sabem. I és ben cert. Altra cosa són, però, els objectius que d'aquest pop se n'han ordit: Antoni Miró treballa la realitat des d'una vessant social, i preocupada per l'esdevenidor. Els personatges que passegen els quadres remetien, des d'un primer moment, cap a l'angoixa de no trobar futur ni pau. L'esguard plàstic resta al servei de la sensibilitat cap als desheretats del món, els indigents de carícies, els rebutjats pel magma punitiu dels diners quan bullen. I això marca unes clares i determinants diferències. El pop d'Antoni Miró mira de front els perills i fa conversa amb l'extremada duresa de viure. L'artista, així, mai no fa ulls de paper ni decoració.

16 El pintor, i poeta generós alhora, s'hi segueix. Des de la frase remota de «*vull ser pintor*», el camí no ha fet més que girar al seu entorn, i la senda s'hi retorç de manera infreqüent per albirar els nous dies com sempre han estat: treball dur, arriscat i amb nocturnitat premeditada. I al seu darrere el pintor Antoni Miró només troba la pols que ell mateix aixeca quan s'hi lleva de la vora del cavallet. Al darrere només la seua pintura, el seu embriac i la seua força. S'hi segueix: nord i guia la seua esperança s'hi torna pigment, fins que la lluna brilla allà dalt de les blaves muntanyes que circumden el Sopalmo. La petjada és la mateixa, com semblants són els arguments per a seguir, un dia més, una hora més, només siguen uns minuts de no res, configurant l'espai dins la superfície dels seus quadres. I ser epígon d'un mateix ja té mèrit, doncs s'ha de ser molt i molt assenyat per a no caure en les contradiccions de l'aventura impossible d'acomplir: «...*Desarrelat de tu, / per mar, per terra, em moc. / Per forma i llum: tall profund/d'oblit, que creua el temps, / pont, trencat cap a la vida meua, / de les vores del teu record...*»⁶, ensopega Dámaso Alonso a l'hora de descriure l'estat d'ànim d'aquell que tria l'essència per continuar el camí trencadís de l'existència. Els murs estan fets per a regirar-los amb salts impossibles de descriure i d'una manera acordada en tall de raó.

I el pintor Antoni Miró s'hi segueix amb lleialtat, amb respecte propi i amb la decisió ferma de compartir la seua senda amb tothom que vulga bestreure, de la vida, unes quantes gotes de dignitat. Només ens caldrà, per a l'aventura, omplir la motxilla de vells somnis i de noves esperances. I diem «només» per dir alguna cosa fàcil d'assumir, i amb correspondència lògica a les pròpies capacitats de lluita, i assolit el coratge suficient per a fer-ne, aviat, la partida.

7.- La nuesa necessària. La voluptuositat en la transgressió de les formes corporals.

La de Nus i Nues, i això seria una afirmació d'identitats justificades. Però hi ha més que ve des del temps pretèrit i que confirma la voluntat de l'artista Antoni Miró de subratllar els àmbits, el racons, ben humits de la bellesa femenina, per sobre de tot qüestionament de gènere.

Ja a l'edat primera del pintor s'hi pot veure el traç elemental del cos femení dibuixat damunt d'una cartolina. L'apunt, quasi sense alçar el llapis del paper, ressaltava els valors corporals de la dona, i també la profusió de pits, cuixes i venus esculpits amb cops de gràcia i de bàsica simplicitat. Però el verí ja hi era. Ja vivia en aquests encaixos singulars i atrevits; ferment d'allò que hauria de venir una mica més tard.

I des de sempre, ara sí, la percussió i l'anunciadora trompeteria han presentat sovint el cos femení en l'obra de l'artista Antoni Miró. I les sèries s'han succeït en l'abordatge de la filigrana corporal: Dèria? Somni? Deliri? Sang? No ho sabem del cert, però tot ens acosta cap a la necessària llibertat: la del pintor militant i la de les models en funció reivindicadora de llur fantasia; cos i gosadia per a rebel·lar-s'hi contra l'alteritat que sotmet la voluntat dels individus. Una mena de patriotisme en la commoció de la decisió individual, i tan legítima.

La nuesa primordial i gràcil. Fantàstica i deixondida mostrant-se oberta i juganera; rasa a la intempèrie dels esguards ara còmplices. I les formes corporals s'hi cargolen cridant amb el sexe cantaire; s'hi regiren exhibint la carn tèbia del desig en la postura de les deesses de la nit volcànica i a sota del far de la lluna.

Nus i Nues, Suite Havana, Nues... sovintegen l'estança del plaer des de la voluptuosa transgressió de les formes corporals. A vegades quasi impossible la forma que li atorga al cos la mà de l'artista. Impenetrable manera de dir quan la carícia del sexe és una lleu espurna de necessària comprensió pictòrica, només. I al remat tant de suggeriment per a enlairar els pals del vaixell perdut dins la fosca sense atributs comprensibles ni adients. Algú, mig sorneguer, diria que el diable ens ha vingut a visitar al ple del migdia...

I El vol del gat, d'un homònim literari, s'esllavissa per la cornisa molt lentament en dansa magistral. El cos d'aquest gat, com un sol, pica de grapes des de les teulades cap al terra. I s'hi retorç fent equilibris magnètics; i il·lumina feliçment la tela d'un quadre que l'immortalitza. Estava allà, nu, lliure, alterat per l'esforç d'una parla inexistent a força de tant de llenguatge obert i franc que no en necessita de paraules. La radical mirada del pintor Antoni Miró captura el moviment i l'inscriu, amb els matisos de l'art sense equidistàncies, a sobre de la columna dòrica de la tradició i de la cultura. Sí, de la cultura. ¿O no ho són els vasos grecs, els nus i nues treballats a sobre de l'argila funcional, ferment i cant cultural que amera els mediterranis de l'aventura humana? Doncs, sí, ho són!

Així la nuesa, la que provoca fel·lacions, o penetracions multiformes i arriscades, o aventures sexuals de tota mena, resta present a l'escultura d'Antoni Miró. La Suite Eròtica Grega s'adiu amb els menesters de publicar el que ja sabem des de vell: el plaer que el sexe ens aporta és lliure, i de neta manifestació. Només cal repassar les lliçons de la història per veure la realitat, i comprendre una mica de què va la nostra vida, instal·lats com som al si de l'eròtica implicació de cada dia. Si més no, l'artista interpreta la vida, potser siga açò: *«Tracta de guardar-les, poeta,/aquelles eròtiques visions teues,/encara que poques*

puguen ser les calmades /Posa-les, mig amagades, entre les teues línies /Tracta de prendre-les poeta /quan s'aviven en la teua ment/per la nit o en el lluent migdia.»⁷ Versos del poeta Kavafis que ens aprofiten per a confirmar la presència constant de les visions i expressions eròtiques al món de l'art, del literari i de tota mena de representacions de caire artístic. De tostemp ençà ens arriba la coïssor del sexe dins la metafísica de les necessitats humanes. Els artistes, com ara Antoni Miró, només fan que confirmar els principis fonamentals pels quals el món rutlla cada dia de tots els anys que la història abraça.

8.- La creativitat insistent.

18 No és una forma més de parlar. No és una particular manera de veure les coses. No és cap intenció d'exagerar les raons de la realitat. És, però, una evidència sense necessitat d'apuntalar-nos-en per a determinar la seua veracitat. Sí. Antoni Miró pinta a la nit, de tots els dies, de tots els anys, des de fa seixanta setembres, almenys. I el resultat no podia ser una altre: la seua producció plàstica, si fa no fa, suma més de sis mil obres. I açò resta dit en un sol moment però cal dur-ho a terme. L'esforç ha estat singular (ho adjectivarem de forma suau), i la bondat de la producció abasta el món possible d'imaginar: pintura, escultura, gravat, plàstica digital, proposta d'objectes, poètica experimental, collage, instal·lacions...

N'hi ha, clar està, una creativitat insistent. Una dedicació permanent al conreu de l'art com a disciplina existencial, com a vocació iniciàtica, com a necessària manera d'estar-se al món i, per tant, a la vida. Una voluntat explícita d'explicar-se l'essència, i a si mateix. En cada quadre, en cada línia dels poemes plàstics corresponents, n'hi ha l'exegesi del pensament que el justifica com a home. Les seues sèries són matèria implícita de recerca complexa i acurada, i permeten l'alè primari del qui neix cada dia per a pintar, pintar i pintar.

I cada moment és com si hagués d'estar el darrer de la seua vida, així doncs li cal redreçar les passes cap a l'estudi per no perdre temps. Els pinzells, a la nit, treuen foc i corren el perill de provocar un incendi brutal, tal és la marxa a la qual resten sotmesos. El frec permanent, amb severitat constant, només fa que acomplir els dictats de l'entusiasme, aquell que engega el bull intens en la voluntat de l'artista. Un joc de reciprocitats. Uns camins convergents. Unes esperances que s'adiuen amb la força del menester. Però a la fi: una feina!!! Un treball ben fet, això sí. Una labor que implica la duresa de la determinació, i la seguretat de què l'artista és una ment i un braç, i per tant un treballador en la forja de l'art. Un treballador! Un manyà que tots els dies s'hi vesteix el mono blau per anar cap a la feina; al tall de les obligacions: pensar (i pensar-s'hi), prendre decisions i actuar en conseqüència. Un treballador entusiasmat; amatent amb la seua feina: amb lleialtat, disciplina i constància. Una creativitat insistent, tossuda i proverbial; una mena de *vinculum substantiale*. I si li demanem a Sofia (Σοφία) (saviesa) per Toni, ens contestarà sempre i tothora, segur: a l'estudi pintant...i amb un lleu somrís pensarem, així com distrets, potser, amb

el gran Max Frisch, i amb la fi de la seua obra monumental «La muralla chinesa». I utilitzarem els versos d'Espriu per matisar allò de la lleialtat i de l'inesborrable sentiment de pertinença: *...Però no he de seguir mai el meu somni/i em quedaré aquí fins a la mort./Car soc també molt covard i salvatge/i m'estimo a més amb un/desperat dolor/aquesta meva pobra,/bruta, trista, dissortada pàtria.»⁸*

9.- A la fi, la vida. La poesia. A manera de coda.

A vegades, acabar una cosa és força complicat. Mai no sabem com entrar-li a la figura oportuna per fer-ne el comiat adient. A nosaltres ens passa freqüentment, i pensem que en el millor moment hem d'iniciar la partença, només per no fer-nos feixucs i massa banals, ala fi. Però avui, en aquest cas que en ocupa, referint-nos al pintor Antoni Miró, la millor manera de dir adéu ha de ser parlar-ne de la vida. Sí, de la vida en termes genèrics i sense adscripcions concretes.

19

La vida. L'obra d'Antoni Miró potser siga una gran performance, on la vida encontra el seu tarannà oportú. Doncs, ¿què és la performance sinó un fragment de vida capturat, i posat al bell mig d'una sala per a compartir-la amb la gent? Un pessic d'intimitat, una engruna de matèria roent, un consol esperançat i literari, una breu esberla a sobre de l'anca existencial col·lectiva...tot açò i potser encara més. I si açò és la performance, i a més s'assembla a tot allò que ens conta Antoni Miró a partir de la lectura amatent dels seus quadres, podem ben dir que la pintura, o l'art d'Antoni Miró, és una gran performance. És com la vida mateixa. És com la poesia performativa, doncs necessita de la forma per a expressar-se convenientment... és com la vida. Sí. Com la vida, i «*vita sine litteris mors est.*» Com argument ja ens val per a finir aquesta petita reflexió al voltant del pintor Antoni Miró. Vida sense poesia és una pèrfida realitat. Clar. I a més, insubstancial.

Doncs per això mateix Antoni Miró conrea la poesia. En fa de poemes: discursius i pictòrics, amb una determinada voluntat que ja hem explicat en altres línies d'aquesta reflexió. I la vida, massa curta a vegades quan el que s'ha de dir és tant i de tanta intensitat, s'assembla a la poesia: intensa, breu i reforçada per la concreció. L'artista és sabedor de la virtualitat poètica, de la seua eficàcia comunicativa, i de la seua eficiència constructiva. No obstant això, encara ha necessitat vora de cinc mil quadres (obres) per a dir bona part de la seua experiència en aquest món, o damunt la pell d'aquest tambor que ressona amb la freqüència indolent de la riquesa perceptiva.

El poeta, el pintor, l'artista, o tot alhora, no surt massa al carrer. Només allò just. Però ha estirat una pell negra, molt semblant a l'asfalt, per a propiciar un gros cabal d'encontres a casa seua. El Sopalmo és la casa. I tots nosaltres en som els viatgers que aboquem els nostres queviures personals, la nostra prudent matèria cordial, per a gratificar l'estada. I del món se'n poden fer mons. I de la necessitat de viure ensems se'n pot fer un jaç d'intencions volenteroses. I de la rosa poètica se'n pot collir

NUS I NUES 2017-2021

SUITE HAVANA 2015-2017

COSTERES I PONTS 2015-2016

MANI-FESTA 2012-2018

PERSONATGES DES DEL 2012

“Tors Nu” 2017 (Acrílic s/llengç, 116 x 81 cm)

“Moviment” 2018 (Acrylic s/llengç, 116 x 116 cm)

“Home nu” 2017 (Acrílic s/lleng, 116 x 81 cm)

“Nu de perfil” 2018 (Acrílic s/lleng, 162 x 114 cm)

“Dos nus” 2018 (Acrílic s/lleç, 195 x 130 cm)

“Mans de nua” 2018 (Acrílic s/lleç, 195 x 130 cm)

“Nueta i mans” 2018 (Acrílic s/lleç, 195 x 130 cm)

“Dona d'esquena” 2018 (Acrílic s/lleç, 116 x 116 cm)

“Cabells” 2018 (Acrylic s/llenç, 81 x 116 cm)

“Sines” 2018 (Acrylic s/lleç, 116 x 81 cm)

“Capabaix” 2019 (Acrílic s/lleng, 162 x 114 cm)

“Volare” 2019 (Acrílic s/llenç, 162 x 114 cm)

“Assetjada” 2019 (Acrílic s/llengç, 162 x 114 cm)

“Intuició” 2019 (Acrílic s/lleç, 162 x 114 cm)

“Veneració” 2019 (Acrílic s/lleç, 162 x 114 cm)

“Elucubrar” 2019 (Acrílic s/llenç, 162 x 114 cm)

“Somiatriuites” 2019 (Acrílic s/llenç, 162 x 114 cm)

"Ocultació" 2019 (Acrílic s/lleng, 116 x 81 cm)

“Girada” 2019 (Acrílic s'llenç, 162 x 114 cm)

“Entremija” 2019 (Acrilic s/llenc, 116 x 81 cm)

“Visionari” 2019 (Acrílic s/llenç, 162 x 114 cm)

"Aldarull" 2020 (Acrílic s/lleç, 162 x 114 cm)

“Mostrar els pits” 2020 (Acrílic s/llenç, 116 x 81 cm)

“Aglae” 2020 (Acrílic s/lleç, 200 x 100 cm)

“Eufro” 2020 (Acrílic s/lleç, 200 x 100 cm)

“Talía” 2020 (Acrílic s/lleç, 200 x 100 cm)

"Nebulosa" 2020 (Acrílic s'llenç, 116 x 81 cm)

“Culata” 2020 (Acrílic s/lleç, 116 x 81 cm)

“Nua d’esquena” 2020 (*Acrílic s/llenç, 162 x 114 cm*)

“Courbet a Orsay” 2020 (Acrílic s/llenç, 114 x 162 cm)

“Dues dones” 2020 (Acrílic s/lleç, 116 x 81 cm)

“A plom” 2021 (Acrílic s/lleng, 162 x 114 cm)

“Bastidor i nua” 2021 (Acrílic s/lleç, 162 x 114 cm)

NUS I NUES 2017-2021

SUITE HAVANA 2015-2017

COSTERES I PONTS 2015-2016

MANI-FESTA 2012-2018

PERSONATGES DES DEL 2012

“Nilsa” 2015 (Acrílic s/lleç, 114 x 162 cm)

"Gloria" 2016 (Acrílic i metall s'llenç, 116 x 116 cm)

“Petronila gitada” 2016 (Acrílic i metall s/lleç, 114 x 162 cm)

"Andrea" 2016 (Acrílic i metall s/lleç, 116 x 116 cm)

“Nenai” 2017 (Acrílic s/llenç, 116 x 81 cm)

“Mònica” 2017 (Acrílic s/llenç, 116 x 116 cm)

“Pompis de Mavi” 2016 (Acrílic s/llenç, 116 x 116 cm)

“Lisandra” 2017 (Acrílic s/llenç, 114 x 162 cm)

“Claudieta” 2017 (Acrílic s/llenç, 114 x 162 cm)

“Yasmila” 2017 (Acrilic s/llenç, 162 x 114 cm)

"Judit" 2017 (Acrílic s/llengç, 116 x 116 cm)

NUS I NUES 2017-2021

SUITE HAVANA 2015-2017

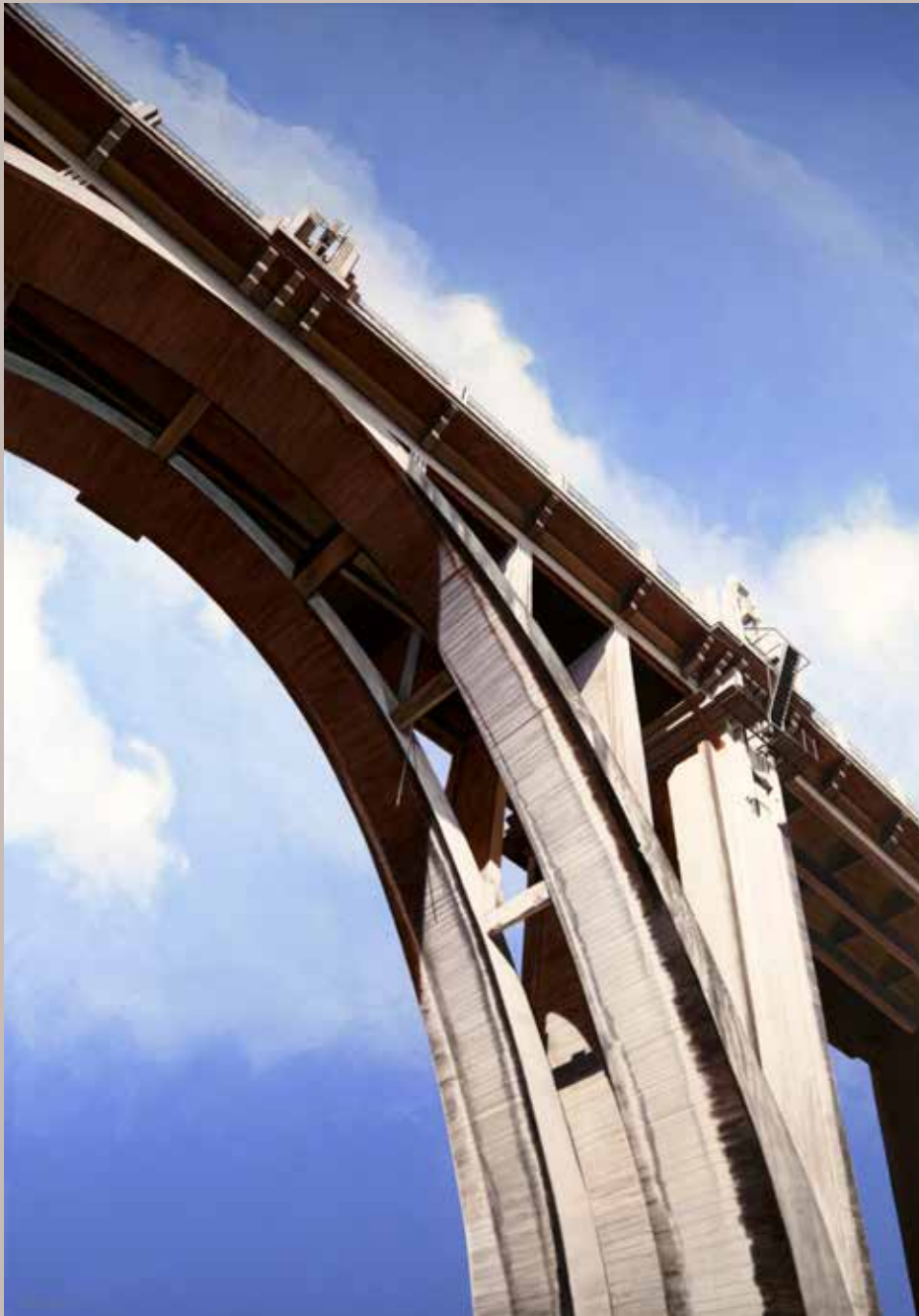
COSTERES I PONTS 2015-2016

MANI-FESTA 2012-2018

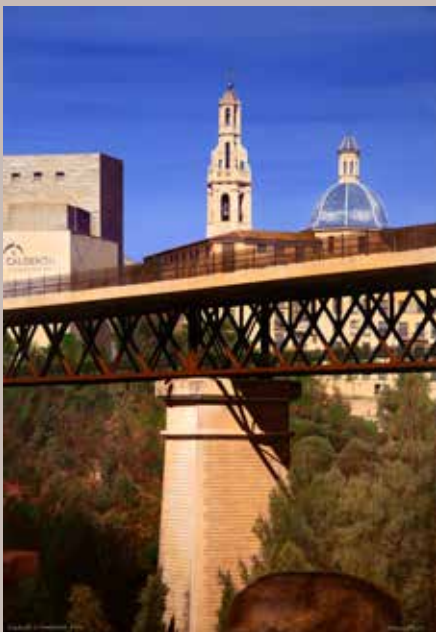
PERSONATGES DES DEL 2012

“Muntanya roja” 2015 Alcoi (Acrílic s/llenc, 114 x 162 cm)

“Mig arc” 2015 Alcoi (*Acrílic s/llenç, 162 x 114 cm*)

“Viaducte i campanar” 2016 Alcoi (*Acrílic s/lleç, 116 x 81 cm*)

“Alt viaducte” 2016 Alcoi (*Acrílic s/lleç, 116 x 81 cm*)

“Galeria subterrània” 2016 Alcoi (*Acrílic s/lleç, 116 x 81 cm*)

“Escola industrial” 2015 Alcoi (*Acrílic s/lleç, 116 x 81 cm*)

“Amanèixer, IVAM” 2016 Alcoi (*Acrílic s/llenç, 116 x 81 cm*)

“Universitat, UPV” 2016 Alcoi (*Acrílic s/llenç, 116 x 81 cm*)

“Cantó barri La Sang” 2016 Alcoi (*Acrílic s/llenç, 116 x 81 cm*)

“Cal manyà” 2016 Alcoi (*Acrílic s/llenç, 116 x 81 cm*)

“Finestrals i boira, El Salt” 2016 Alcoi (Acrílic s/lleng, 162 x 114 cm)

“Portal hivernacle, El Salt” 2016 Alcoi (*Acrílic s/llengç, 162 x 114 cm*)

“Pont F. Reig” 2016 Alcoi (*Acrílic s/llenç, 162 x 114 cm*)

“Pont Paco Aura” 2016 Alcoi (Acrílic s/lleç, 162 x 114 cm)

“Museu arqueològic” 2016 Alcoi (Acrílic s/lleç, 81 x 116 cm)

NUS I NUES 2017-2021

SUITE HAVANA 2015-2017

COSTERES I PONTS 2015-2016

MANI-FESTA 2012-2018

PERSONATGES DES DEL 2012

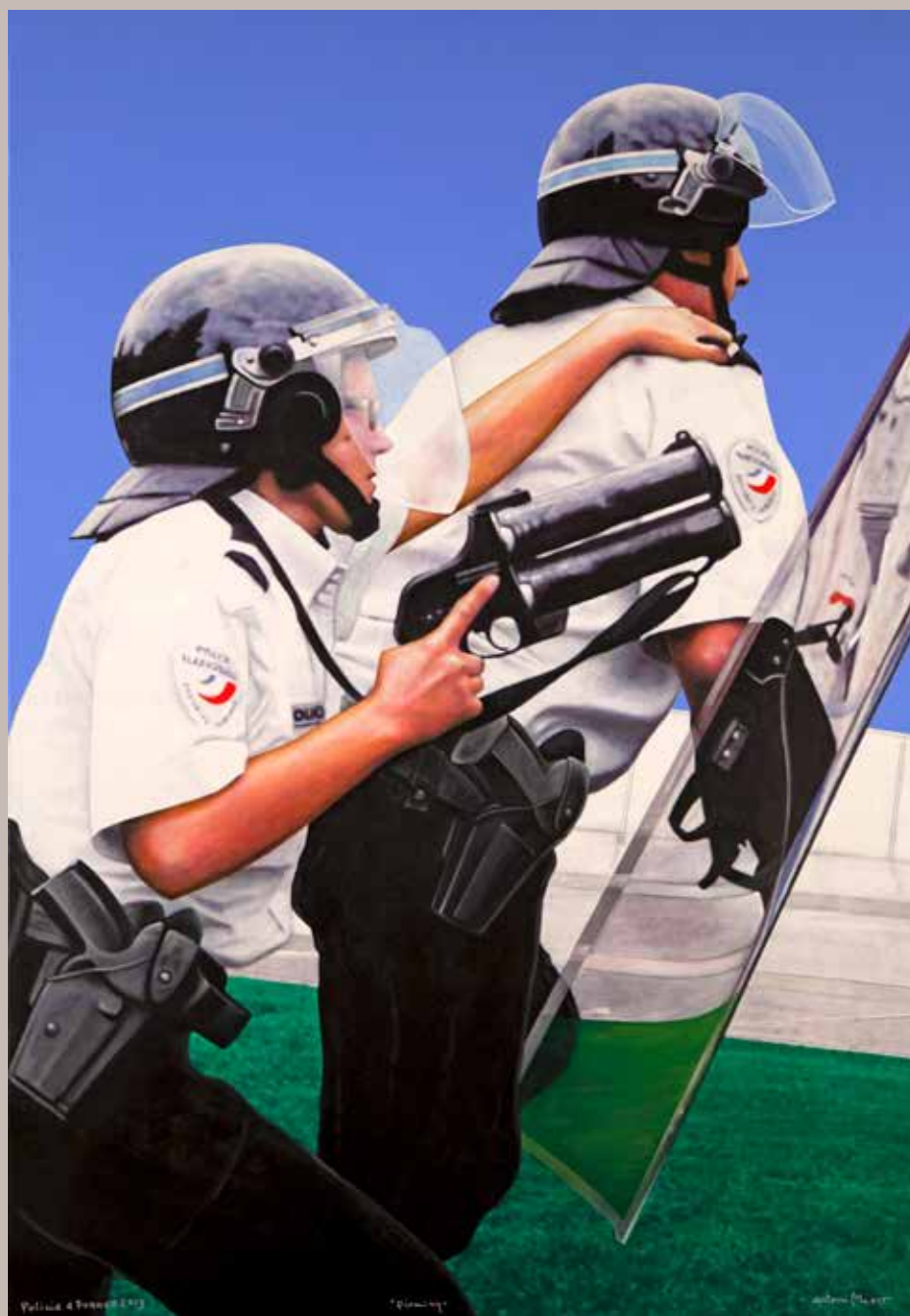
“Primavera valenciana” 2012 València (Acrílic s/llenç, 114 x 162 cm)

“Policia a Lisboa” 2013 Portugal (Acrílic s'llenç, 81 x 116 cm)

“Policia a Oscà” 2013 Arago (Acrílic s'llenç, 81 x 116 cm)

“Policia a França” 2013 Firminy (Acrílic s'lllenç, 116 x 81 cm)

“Islam contra EUA” 2013 Txennai, India (Acrilic s/lleng, 162 x 114 cm)

“Contra les retallades” 2014 Barcelona (Acrílic s/lleug, 114 x 162 cm)

“Retallades” 2013 València (Acrílic s/lleug, 81 x 116 cm)

“Protestes a Brasil” 2013 Rio de Janeiro (Acrílic s/lleug, 114 x 162 cm)

“Sense límit” 2014 Alacant (Acrílic s/lleug, 114 x 162 cm)

“Desnonaments” 2014 València (Acrílic s/lleñç, 114 x 162 cm)

“Neteja a Kabul” 2014 Afganistan (Acrílic s/lleñç, 114 x 162 cm)

“Cambiare” 2014 Roma (Acrílic s/lleñç, 114 x 162 cm)

“Mani-dona” 2018 València (Acrílic s/lleñç, 114 x 162 cm)

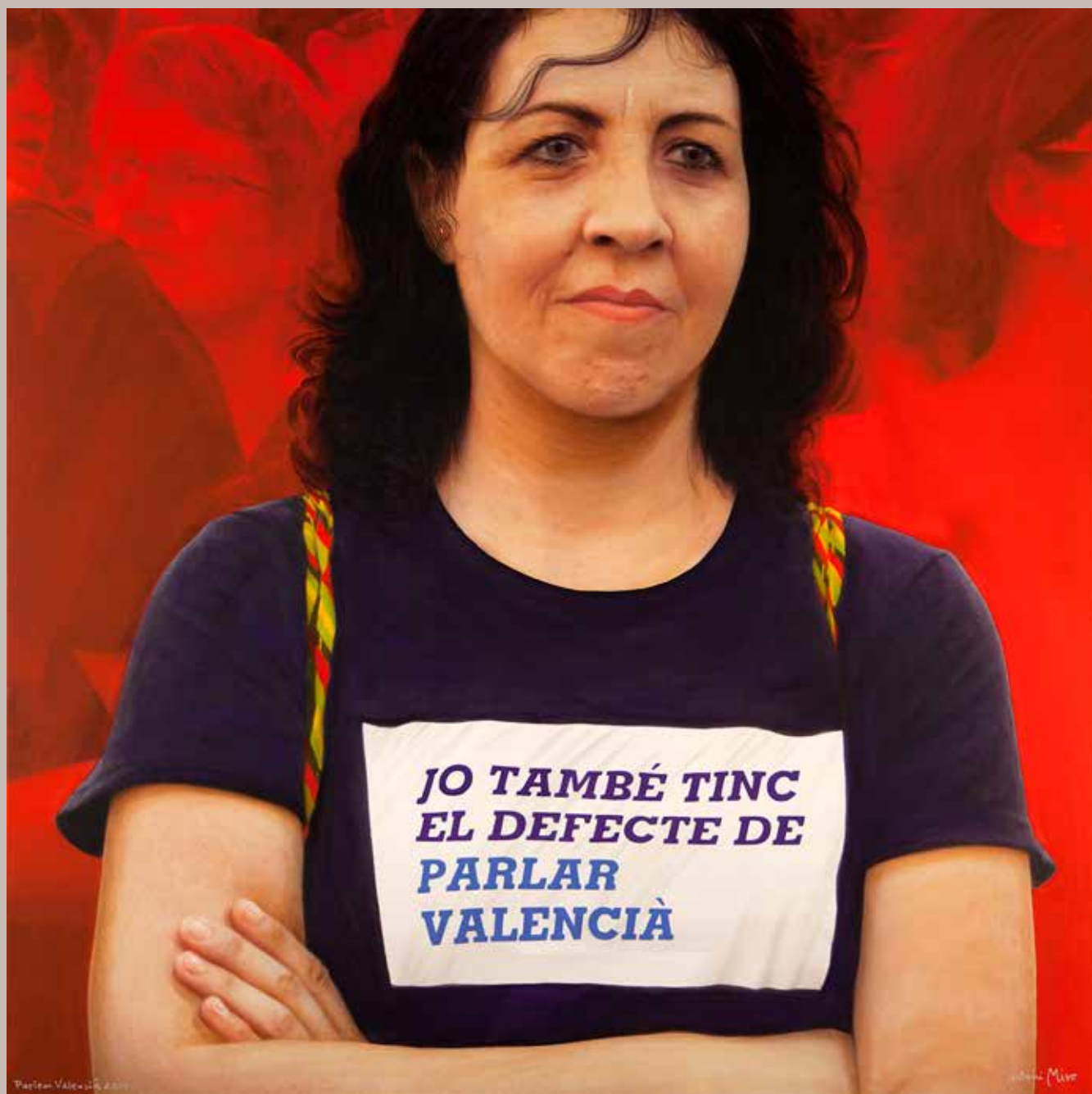
“Dol a Rafah” 2015 Palestina (Acrílic s'llenç, 116 x 116 cm)

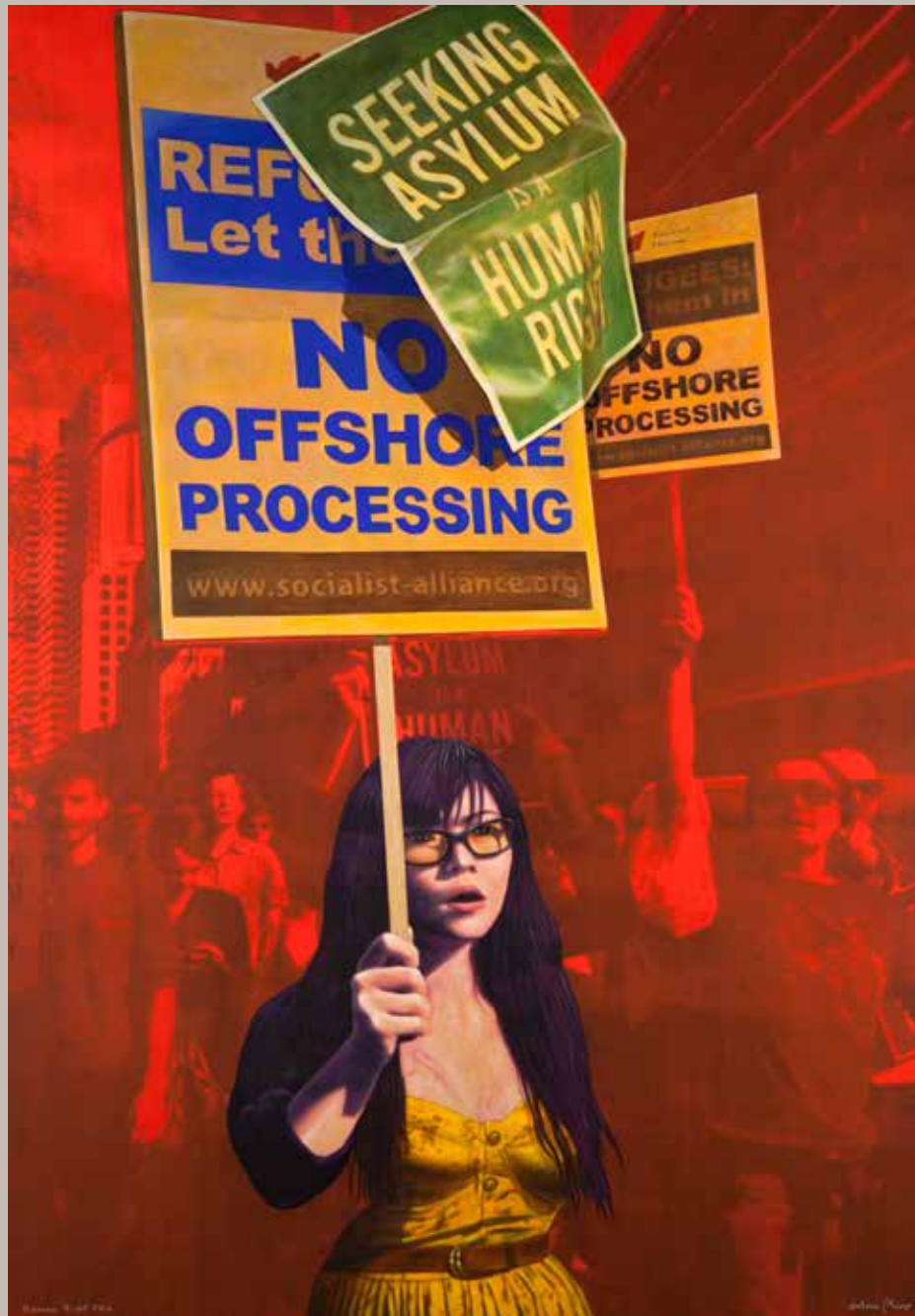
“El no de Nicòssia” 2013 Xipre (Acrílic s/llenç, 116 x 116 cm)

“15M Porta del Sol” 2013 Madrid (Acrílic s/lleñç, 116 x 116 cm)

“Parlem valencià” 2015 València (Acrílic s/lleç, 116 x 116 cm)

“Human right” 2014 Sidney, Australia (Acrylic s/llenç, 162 x 114 cm)

NUS I NUES 2017-2021

SUITE HAVANA 2015-2017

COSTERES I PONTS 2015-2016

MANI-FESTA 2012-2018

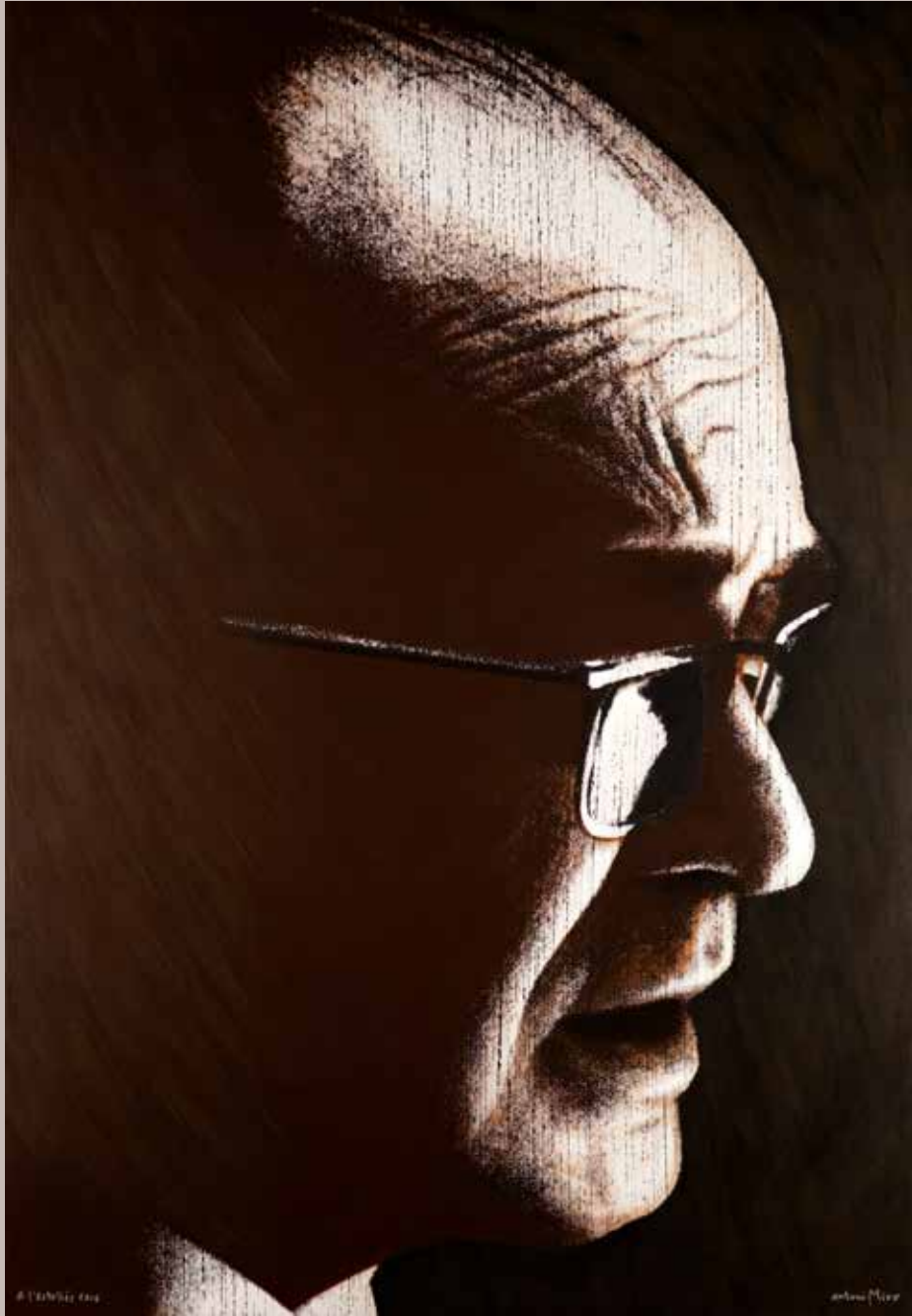
PERSONATGES DES DEL 2012

“Políptic personatges” (Acrílic slllenç, 648 x 684 cm)

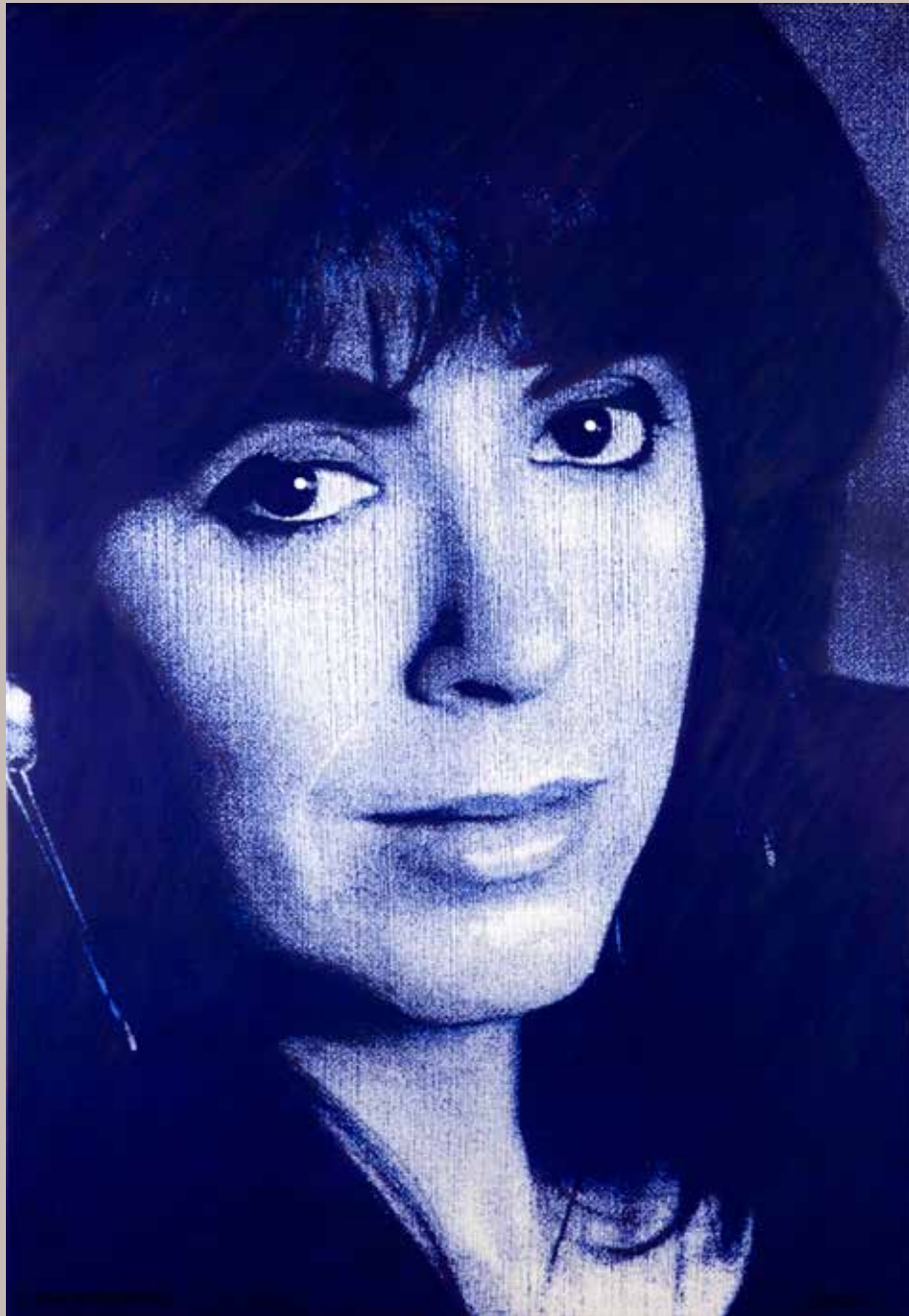
"A Ovidi Montllor" 2012 Alcoi (*Acrylic-mixta s/lleng*, 162 x 114 cm)

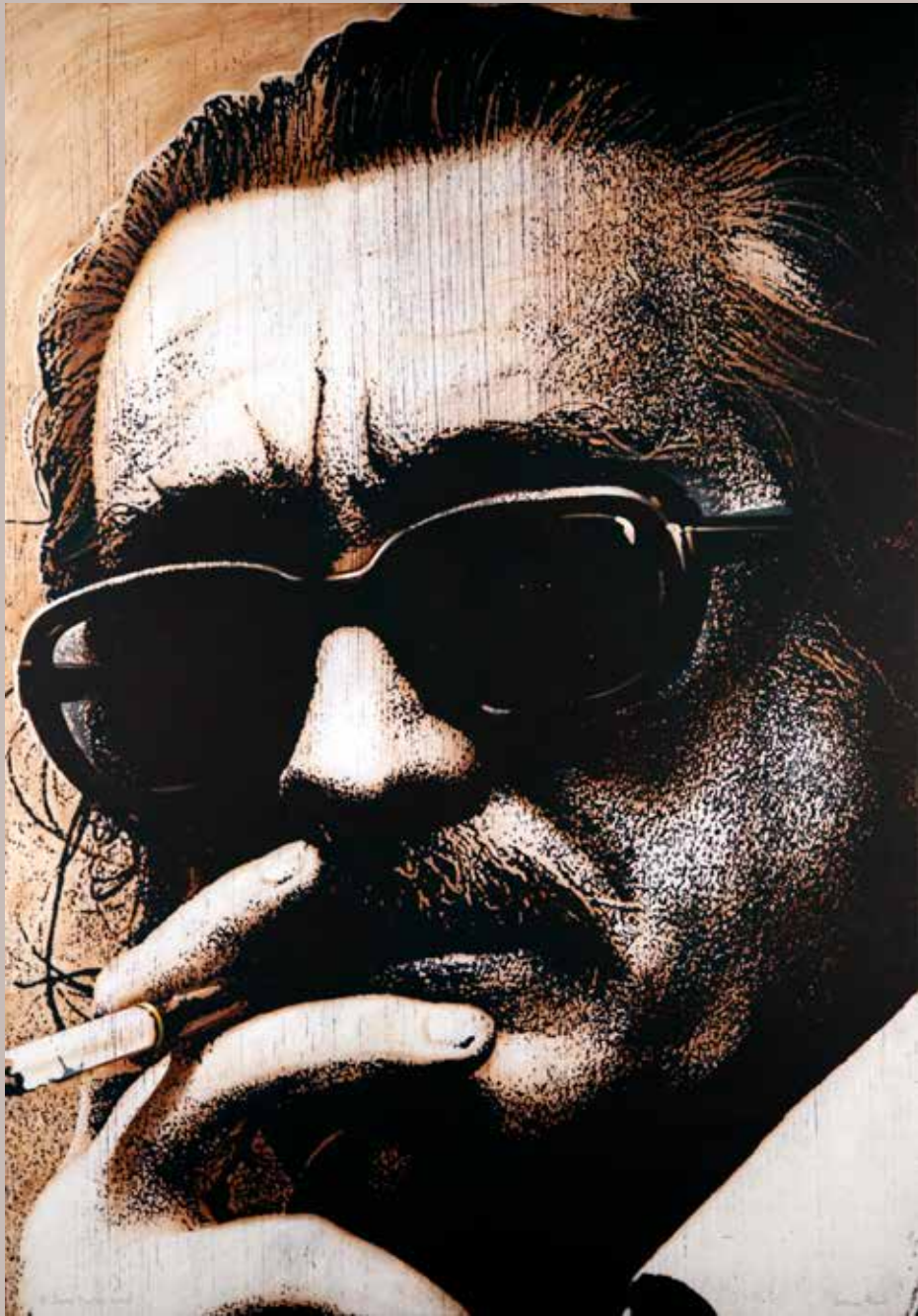
“A l'Estellés” 2016, Burjasot (Acrílic-mixta s/lleç, 162 x 114 cm)

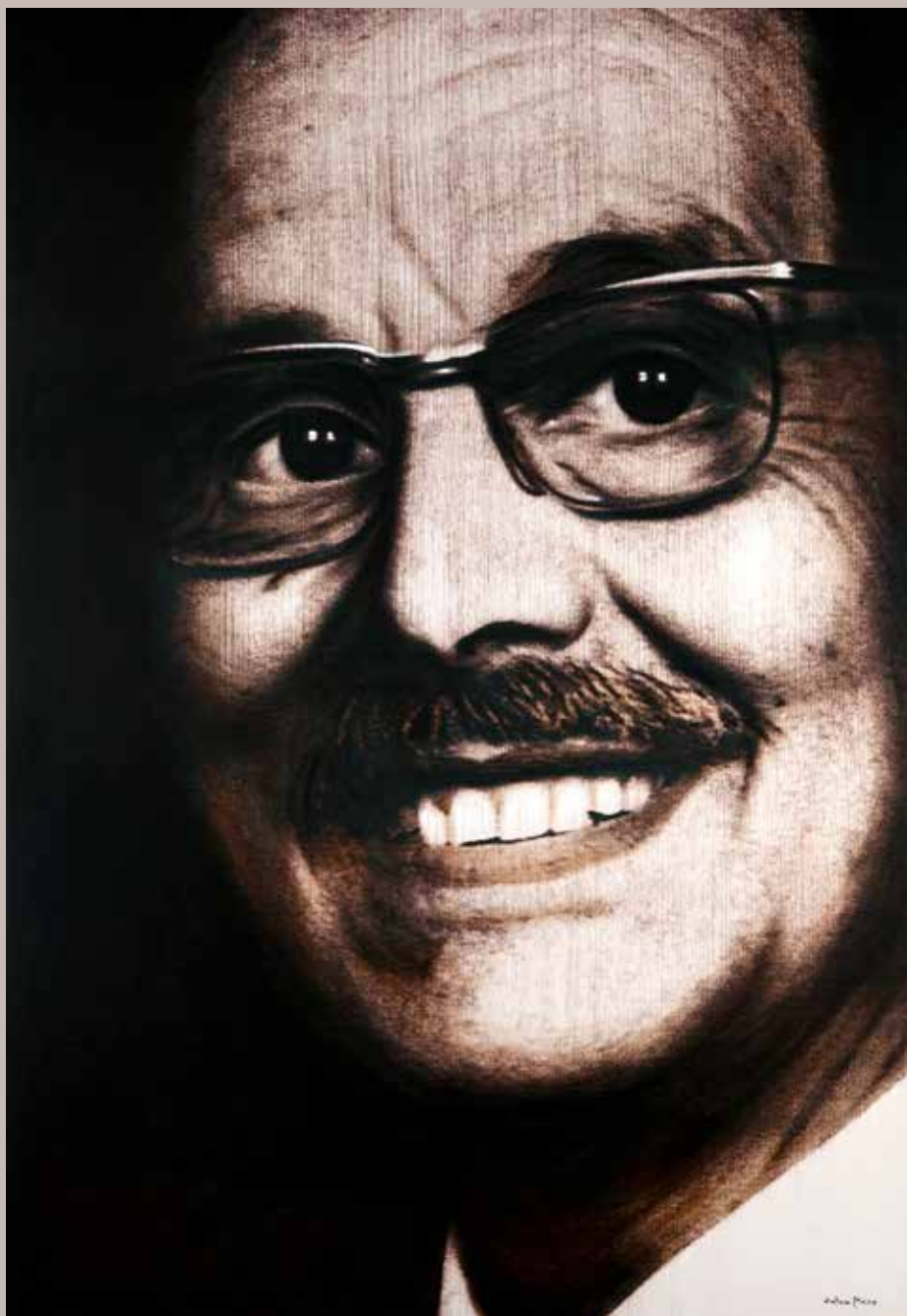
“A Isabel-Clara Simó” 2012 Alcoi (Acrílic-mixta s/lleç, 162 x 114 cm)

“A Maria del Mar Bonet” 2012, Mallorca (Acrílic-mixta s/llenc, 162 x 114 cm)

"A Joan Fuster" 2012 Sueca (Acrílic-mixta s/llenc, 162 x 114 cm)

"A Enric Valor" 2012, Castalla (Acrílic-mixta s/lleç, 162 x 114 cm)

“A Montserrat Roig” 2016, Barcelona (*Acrílic-mixta s/lleç, 162 x 114 cm*)

“A Sol Picó” 2014 Alcoi (Acrílic-mixta s/lleng, 162 x 114 cm)

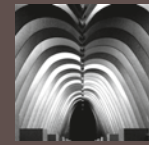
“A Salvador Espriu” 2012 S. Coloma de Farners (*Acrílic-mixta s/lleç, 162 x 114 cm*)

LLOTJA DE SANT JORDI

PUBLICACIONS

- 2013 1. ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
2. 60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
3. ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 4. JOSEP RENAU. The American way of life.
5. TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
6. ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
7. AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
8. MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 9. MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
10. SEMPERE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
11. ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
12. ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
13. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 14. ADRIÀ PINA. Política interna.
15. EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
16. ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
17. EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
18. A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 19. MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
20. PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
21. XAVIER LORENZO, La pintura.
22. FERRAN CABRERA I CANTÓ. 150 anys.
23. A MIQUEL HERNÁNDEZ, Setanta-cinc per setanta-cinc.
- 2018 24. ESPAIS AVANÇATS, Escola d'Art d'Alcoi.
25. ALEXANDRE SOLER, La imaginació desbocada.
26. CRESPO COLOMER, Passió per la fotografia.
27. RIGOBERT SOLER, L'exuberància del Mediterrani.
28. VICENT M. VIDAL I VIDAL, Mig segle d'Arquitectura.
- 2019 29. JOAN CASTEJÓN. Introspectiva, obra sobre paper.
30. S. VIANA / M. DÍAZ / L. PASTOR. Temps d'Art.
31. NOU PRESENCIES. Itineraris plurals.
32. POLÍN LAPORTA. La memòria del temps.
33. MANUEL BOIX. La Nau de Caront.
- 2020 34. A OVIDI MONTLLOR. Vinticinque vacances. Col·lectiva.
35. PACO SEMPERE / DAVID TRUJILLO. Temps d'Art.
36. AURORA VALERO. Ritme i estructura.
- 2021 37. ISABEL-CLARA SIMÓ. Pintura & Poesia.
38. FRANCESC JARQUE. La càmera i la vida.
39. P. CANTÓ / J. CREMADES / A. ALCARAZ. Temps d'Art.
40. D'UN TEMPS D'UN PAÍS. Col·lectiva.
41. RECENT PINTAT. Antoni Miró.

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

ALCOI
capital cultural
valenciana 2021GENERALITAT
VALENCIANA

Fill Predilecte i
Medalla d'Or d'Alcoi 2021

RECENT PINTAT

Antoni Miró

Alcoi, 2 Desembre 2021 - 3 Abril 2022

LLOTJA DE SANT JORDI

Web personal

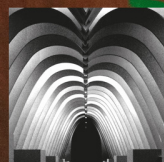
www.antonimiro.com

Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani, Universitat d'Alacant

web.ua.es/es/catedramiro

Portal Art Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes

portalart.antonimiro.com

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

ALCOI
capital cultural
valenciana 2021

GENERALITAT
VALENCIANA

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS